

ЛИСИЦА И ЩЪРКЕЛЪ

(Басня, по Лафонтена — за деца и юноши).

Единъ день лисицата поканила щъркела на обѣдъ, само за да се пошегува съ него.

Щъркелътъ, добръ изгладнѣлъ, отишълъ въ уречения часъ, мислѣйки че ще се наеде до насита. Ала билъ горчиво излъганъ, горкиятъ, защото кума лиса му поднесла едене въ широка, разлата паница, отъ която той съ дългия си клонъ могълъ да клѣвне едва толкозъ, колкото да се насити едно врабче! Алисицата лапала — лапала, сегизъ-тогизъ си подигала главата и казвала :

— Вѣрвамъ, г-не, че харесвате еденето; нали е много вкусно?

Щъркелътъ нищо не казалъ и си отишълъ гладенъ и огорченъ.

Нѣколко дни слѣдъ това щъркелътъ поканилъ лисицата на обѣдъ.

Кума лиса побързала да иде на мѣстото, гдѣто билъ сложенъ обѣдътъ. Ала тя била много изненадана, когато щъркелътъ ѝ поднесълъ еденето въ високо гърне съ много тѣсно гърло, прѣзъ което могаль да мине само неговиятъ тънъкъ клонъ!

— Вѣрвамъ, госпожо, че харесвате еденето? — казалъ щъркелътъ, който не билъ толкова великодушенъ, щото да си отвърне съ добро, но който искалъ да даде добъръ урокъ на кума лиса. И когато гладната лисица го погледнала съ нажалено лице, той добавилъ: „Когато една

шега не е на мѣсто, не трѣбва да се прави. Не прави на другитѣ това, което не искашъ тѣ да ти правятъ“.